

Waar jij nog bent

Waar jij nog bent

Ingrid Levens

Schrijver: Ingrid Levens
Coverontwerp: Fred de Wijs
ISBN: 9789403896038
© Ingrid levens

***En toch, telkens weer
zullen we je tegenkomen
zeg nooit, het is voorbij
slechts je lichaam
werd ons ontnomen
niet wie je was
en ook niet wat je zei...***

Fred de Wijs

Sunrise: 18-05-1939

Sunset: 26-01-2013

***Ik kwam een lief, klein meisje tegen
zomaar op het internet
ik was best nog wat verlegen
maar ik heb veel van haar gekregen
en heb haar in mijn hart gezet***

***Ze was zo lief, maar zo verdrietig
om het leven dat ze had
o God, wat voelde ik me nietig
zo machteloos en zo onhandig
terwijl ik haar toch zo aanbad***

***Ik had haar lijden willen dragen
haar pijn, haar moeheid, haar verdriet
maar ik kon daar niet in slagen
te veel geweld, te veel vragen
zelfs begrijpen lukte niet***

***Het enige wat ik kon geven
was haar vangen in mijn hart
zo kan ze in mij verder groeien
zich ontdoen van oude boeien
vechten tegen oude smart***

***Misschien kunnen we het samen klaren
een einde maken aan de pijn
vertrouwen dat na al die jaren
die ellendig voor haar waren
ze ééns weer heel en blij zal zijn***

Fred

Lief, oud mannetje van me

Ik zat zo vandaag eens te denken, want dat kan ik best hoor, ook al trek jij dat regelmatig in twijfel. Zullen wij trouwen, gewoon even tussendoor, stiekem voor mijn part. Dat kan in Gretna Green volgens mij. Maar ja, dat ligt helemaal in Schotland en ik ben niet zo'n fan van vliegen. Wij verdwalen trouwens ook altijd en je zult zien dat we dat dorp dan weer niet kunnen vinden. Je zult ook altijd zien dat het ineens niet meer groen, maar bruin is, net zoals dat huis in Ierland toen. Weet je nog, die keer dat wij daar samen waren en naar dat groene huis van Miss Rose Fogerty zochten? Man toch, we hebben die straat honderd keer aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen, en evenzoveel keren in de reisgids gekeken, maar nul komma nada noppes. Toen we het eindelijk aan iemand vroegen, bleek dat ze het huis net de dag ervoor bruin hadden geschilderd. Ze lappen ons altijd van die rotstreken, ik zal barsten als het niet waar is.

Maar nu even serieus. Niemand hoeft te weten dat wij getrouwd zijn, toch? Daar heeft niemand iets mee te maken. Nou ja, de officiële instanties natuurlijk wel, maar die zullen wel geheimhoudingsplicht hebben. Moet dat woord eigenlijk aan elkaar? Verdorie, nou moet ik dat weer gaan opzoeken, alsof ik niks anders te doen heb. Nou, dat doe ik straks wel, eerst terug naar onze trouwerij. Jij kunt gewoon in je eigen huis blijven wonen en ik in het mijne. Dan kom ik gewoon af en toe bij jou op bezoek. Dat heeft best voordelen hoor, want als jij mijn geklets dan beu bent, kun je gewoon zeggen: 'Méns, houd nou eens even op met dat gelul en ga in Godsnaam naar je eigen paleisje toe.'

En dat doe ik dan hoor, je hebt het maar voor het zeggen. Maar wacht, is het niet een beetje stom om te trouwen en dan gewoon ieder in je eigen huis blijven wonen? Niet alleen stom, ook een beetje duur denk ik zo, want dan betalen we alles dubbel. Dat is niet handig, toch? We kunnen misschien

toch beter de zaak op één hoop gooien, dat is veel economischer. Alleen moeten we dan wel beslissen of we in mijn huis gaan wonen of in dat van jou. Ik zit er eerlijk gezegd niet op te wachten om naar die stad van jou te verhuizen. Ik ben geen stadsmens en dat eeuwige gejakker en het altijd durende lawaai staan mij tegen. Ze hebben altijd haast, daar in jouw stad, en niemand schijnt elkaar te kennen. Niemand groet elkaar op straat en nergens hoor je dat gezellige 'hoi', zoals in mijn dorp. Als ik bij jullie bij de Zeeman kom, hoef ik niet bang te zijn dat een bekende ziet dat ik alwéér stippeltjesonderbroeken koop. En als ik met jou voor de honderdste keer op hetzelfde terras koffie ga drinken, ben ik nog steeds een vreemde. Dat is trouwens nog niet eens het ergste, misschien overleef ik het zelfs nog wel, maar die flat van jou...dat vind ik nou echt drie keer niks! Als je daar de bekende koe in loslaat, of was het nou een stier, dan gebeurt er nog steeds niks spannends. O nee, wacht, ik weet het weer! Het is een paard, een blind paard nog wel. Of stond die nou in de gang? Nou ja, al die beesten ook, je zou er spontaan de kluts van kwijtraken. Mijn huis is natuurlijk ook geen optie, want jij wil daar nog niet dood gevonden worden! Veel te stil en veel te klein voor jou. Jij kunt daar nergens heen als ik je weer de blaren aan je oren lul. Nou ja, naar buiten eventueel, maar in dat stoffige dorp ben jij zo uitgekeken. Er staat niet eens elke dag een haringkar!

Misschien kunnen we beter ergens samen opnieuw beginnen? Dan wil ik wel iets met een tuintje erbij. Ik wil kippen houden en dan kan ik tegen die kippen lullen als jij een beetje rust wilt. Jij kunt in die tuin op een bankje onder de perenboom zitten, maar het mag ook een kers zijn. Je mag zelf kiezen wat voor boom we gaan planten, maar geen meloen want daar ben ik allergisch voor. Of groeien meloenen niet aan bomen? Afijn, dat maakt ook geen moer uit. Een boom is een boom. Wat denk je, zullen we ook maar vast een rollator aanschaffen? Ik geloof dat ze nu nog in het